

Phẩm 17: NGHĨ VỀ ĐỜI TRƯỚC

*Trí tuệ là gốc lành của thân
Kinh pháp là hoa, đức là quả
Giải thoát thị hiện đứng bất động
Nay con quy mạng đại thọ Phật.
Từ trăm ức đời trông căn lành
Trải vô lượng kiếp tu phạm hạnh
Biết trăm ngàn ức đời sống xưa
Phật giác ý mạnh, quy tâm định.*

Giả sử người tu hành tâm tự nghĩ: “Ta từ đâu đến mà được thân người?” Dùng Thiên nhãn xem rõ, tâm thấy hết vốn sinh làm người, hoặc ở phi nhân.

Ví như có một người từ một huyện này đến một huyện khác, biết nơi qua lại, ngồi đứng trước kia. Người tu hành cũng vậy, tự nghĩ nhớ về những thọ thân đã từng trải qua; tên họ, đẹp xấu, thọ mạng dài ngắn, ăn uống, y phục đều hiểu biết, chết nơi kia sinh nơi này, chết nơi này sinh nơi kia. Nhớ nghĩ như thế, biết vô số sự sinh tử đã qua, như vậy gọi là thần thông biết những đời sống trước (Túc mạng thông).

Bài tụng rằng:

*Người tu hành dùng Thiên nhãn thấy
Biết vô số kiếp đã trải qua
Đều thấy thọ thân trong quá khứ
Ví như đi thuyền tự soi mặt.
Chỗ sinh của Phật đều nghĩ biết
Ta xem các kinh mà chép ra
Như vậy gọi là xưa đã từng
Dùng tâm trí tuệ chọn cốt yếu.*

M

Phẩm 18: BIẾT TÂM NIỆM NGƯỜI

*Thở than chẳng kể xiết
Biết ý nghĩ chúng sinh
Tự thấy tâm nghĩ gì
Phải, quấy, định, buông thả.
Điều ý chí mong cầu
Trí vô lượng hiểu rõ
Diệt trừ các tội lỗi
Quay về Đấng Tối Thắng.*

Người tu hành dùng Thiên nhãn nhìn thấy điều phải quấy, thiện ác, tốt đẹp, xấu xa của loài người, và chẳng phải người thấy rõ sự tối tăm sâu thẳm hay sự trong sáng của tâm hành. Kẻ ưa sân giận thì tâm họ như thế, người ý chí hòa nhã, vui vẻ thì sẽ như thế.

Bài tụng rằng:

*Dùng Thiên nhãn nhìn khắp
Thấy người chẳng phải người*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Xem xét sắc diện chúng
Cũng thấy tâm niệm họ.
Biết cội gốc ý nghĩ
Vì sao có hạnh này
Người tu đạo biết hết
Sân giận và vui hòa.*

Ví như người ngồi bên bờ sông thấy các loài vật trong nước như cá, ba ba, giải, cá sấu và một số loài thủy tộc khác. Người tu hành cũng vậy, thấy tâm của chúng sinh nghĩ điều thiện, ác rõ ràng không ngại. Đó gọi là thần thông biết tâm niệm thiện ác của kẻ khác.

Bài tụng rằng:

*Giác nhãn thấy rõ tâm thanh tịnh
Do tu đạo hạnh nên được vậy
Biết tâm niệm người nghĩ điều gì
Giống như thấy thân cây cành lá.*

Cũng như khách buôn muốn có được ngọc thủy tinh phải vào sông biển mới được vật báu này và được các thứ như: trân châu, kim cương, san hô, xa cừ, mã não. Người tu hành cũng vậy, bỏ ngủ nghỉ chuyên tâm vào ánh sáng thì được Thiên nhãn và đạt được Thiên nhĩ, Thần túc. Tự biết mình từ đâu đến, thấy góc gác của người khác. Vì vậy người tu hành nên tập tỉnh giác.

Bài tụng rằng:

*Giống như một việc vào sông biển
Mà được vô số châu báu lớn
Tu hành trừ ngủ nghỉ cũng vậy
Dùng Thiên nhãn nghe, biết ngọn ngành.
Nếu vậy, tu hành chí tịch tĩnh
Nay điều ta nói y lời Phật
Thấy vô lượng sắc hơn Thiên nhãn
Biết tâm thị phi của chúng sinh.
Sức nhãn nhục kia hơn đại địa
Mềm mại, an hòa hơn cả nước
Giữ chí vững chắc như Tu-di
Bỏ qua người thường, vượt hư không.*

*Trí tuệ sâu hơn sông
Như biển, không sân hận
Đức ấy không sánh kịp
Kính lễ Đấng Tối Thắng.
Trong lòng ôm giữ đạo
Chư Thiên đều ngợi khen
Giữ tâm mà vững chắc
Chẳng móng khởi vui thích.
Điều hòa các ý tưởng
Chẳng cho chúng tăng giảm
Đức sáng không gì bằng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Con cúi đầu đành lẽ.

Giả sử người tu hành mà tâm có sự khinh suất thì nên tư duy điều lo buồn: Rốt cuộc sẽ trở về với cái chết, chưa được độ thoát. Còn bị vô thường, chẳng phải là lúc hoan hỷ, dù có thương yêu rồi cũng sẽ có ly biệt.

Bài tụng rằng:

*Vô số các dòng sông
Đầy ấp nước bùn nhơ
Chứa vượt sông sinh tử
Loạn động lại hoan hỷ.
Dù thương yêu vô cùng
Chẳng lâu sẽ ly biệt
Chạm mặt với vô thường
Đều tùy theo tội phước.*

Người tu hành, tâm tự nghĩ: Giá như ta mạng chung, thì chẳng thành đạo đức, cũng chưa hưởng tới đạo, hoặc bị phạm nghịch, chẳng theo giáo pháp, rơi vào ba đường, chẳng thể thoát khỏi họa hoạn vô cùng, theo các thứ tà kiến cho là không mê lầm, rồi lại vào bào thai luân hồi sinh tử, xương cốt không thể chứa cao như Thái sơn; hoặc bị chặt đầu, máu như sông biển, hoặc gặp người khóc lóc lệ như năm sông, cùng với cha mẹ, vợ con, anh em sinh ly tử biệt vô thường, sầu đau vô lượng.

Bài tụng rằng:

*Khi còn chưa đắc đạo
Luôn luôn sợ sinh tử
Sẽ bị trăm ngàn nạn
Rồi vào lại bào thai.
Chứa trừ gốc sâu lo
Gặp vô lượng phiền não
Chẳng được về Thánh đạo
Mở cửa ba đường dữ.*

Người tu hành tự nghĩ: Nhiều đêm sợ hãi. Giả hoặc bị đọa vào chốn cầm thú là nơi chốn phi pháp, thường ôm lòng hại, giết chóc lẫn nhau, giết chóc lẫn nhau, không có xấu hổ, từ chỗ tối vào chỗ tối. Đã bị đọa vào chốn họa hoạn này, thì khó trở lại thân người. Một đồng tiền rơi xuống biển còn có thể tìm được, chứ đã mất thân người rồi, khó mà được lại.

Bài tụng rằng:

*Tham dâm che khuất, giận si mê
Cầm gậy đuổi xua, không xấu hổ
Vì chốn mây mù của súc sinh
Đọa khổ ấy trở lại người khó.*

Người tu hành tự nghĩ, thân ta sẽ bị đọa vào nạ quỷ. Đã từng nghe người chốn ấy cầm đồ đựng bằng sành, đựng những thứ nước mũi, nước miếng, mủ, máu và đồ mưa dơ uế của người để làm thức ăn, phải đi khắp mà xin.

Bài tụng rằng:

*Dùng đồ chứa bất tịnh
Bằng sành nhưng chẳng lành*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chứa mủ máu mũi dãi
Uống vào như uống nước.
Tham ăn, thường tranh chấp
Chỗ đến của tội lỗi
Kẻ hành động như vậy
Đọa vào đường ngạ quỷ.*

M